

INFÖR LOPPET

Valneuros

Nu är det i alla fall bestämt. Jag skall åka till Norge. Min arbetskamrat Ola ler åt mitt beslut. Under de senaste dagarna har han blivit luttrad efter alla vändningar som mina resplaner tagit. Väderprognoser, arbetssituationen och mitt allmänna humörtlstånd har bidragit till frågan huruvida jag skulle åka till Norge eller inte har svängt flera gånger per dag. Men nu är det klart. Under det senaste dygnet har transportfrågan löst sig, tillsammans med övernattningsfrågan före och efter loppet. Det är torsdag förmiddag och Jotunheimen Rundt skall gå av stapeln om mindre än 36 timmar.

Fördelen med allt velande är att jag inte har några förväntningar på loppet. Baserat på mitt resultat från 2003 och utan att fundera alltför mycket på saken, så tycker jag att jag borde kunna ta mig in under 15 timmar om saker och ting går rimligt bra.

Och jag har faktiskt gjort en del förberedelser inför loppet. Förutom att jag ordnat en bil för resan, så har jag gjort något som jag ändå vill likna vid en mini-toppning. Fredag till och med måndag före loppet har jag kört sammanlagt 43 mil och under måndagens pass gav jag allt jag hade i sju mil. Detta "allt" visade sig förvisso inte vara så mycket, men det tillskrev jag överträning.

Jag har även övervägt vilken cykel jag skall använda. Jag provmonterade ett kompaktvevparti på min Colnago CT1, men när jag insåg att kedjan måste kortas, så stannade det just vid ett test. Det fick bli Vivace:n, ett knappt kilo tyngre och lika styv CT-1:an med starkare fram- och bakgaffel, samt något rappare i kurvorna.

Dagen för avresan åker jag förbi CykelCity och köper ett par extra vattenflaskor. På något underligt sätt har de hållit sig uppdaterade med min senaste resestatus, så de är lite förvånade att jag faktiskt skall iväg. Vi är överens om att det börjar bli lite knappt om tid. Väl hemma så packar jag, får i mig en tallrik pasta och stuvar in allting i bilen. Jag plockar med musik, något som jag missat att få med på min packlista. Det blir dels sådant jag inte lyssnat till på evigheter; Emerson Lake & Palmer, Eloy och Ramses, dels blir det några säkra kort; Pink Floyd, Queen och Rick Wakeman. Mindre än en timme efter hemkomsten är jag färdigpackad och klockan 17 bär det iväg västerut.

Mot Årjäng

När jag kommit iväg kommer jag på att jag glömt kameran, men annars så är nog allting med. Packningen är optimerad för riktigt dåligt väder. Efter knappt fem timmars körning är jag framme hos svärmor i Årjäng. På grund av den sena beslutspunkten har jag inte hunnit växla till norska pengar, men bara några dagar tidigare har hon tagit ut norsk valuta, så jag växlar av henne. Alla pusselbitar börjar falla på plats. Efter en kvällsfika knyter jag mig sedan i bäddsoffan.

Jag går upp strax innan sju, tar det lugnt med morgonbestyren och vid halv tiotiden fortsätter jag mot Norge. Det är lätt att vara irriterad på tyskar som tar med sig alla förnödenheter när de turistar i Sverige, men faktum är att jag betar oss precis likadant när jag åker till Norge. Jag tankar och köper på mig lite förnödenheter i Töcksfors och sedan passerar jag gränsen.

Jag testar en ny väg till Lårdal och denna går över Momarken, Lilleström, Dokka och Fagernes. Färden går lugnt och stilla på de vackra, krokiga vägarna för jag vill inte fastna i någon poliskontroll. Vid fyratiden är jag framme. Vädret har varit strålande under hela dagen och är så även i Lårdal.

Mot Lårdal

Jag tar kontakt med Örebrocyklisterna, som har hyrt in sig på två pensionat i den gamla delen av staden. Tack vare ett återbud har en sängplats blivit ledig och jag tar över den för den sista natten. Vi träffas vid nummerlappsutlämningen, där de flesta örebroare sitter och vi uppdaterar varandra på senaste läget kring träning, skador och den allmänna formen. Jag passar samtidigt på att efteranmäla mig till loppet.

Jag åker bort till pensionatet, där jag stuvar in och stuvar om min packning. Jag gör i ordning cykeln, kläder och all utrustning, samt förbereder de påsar som jag skall skicka iväg till depåerna i Fagernes, Lemonsjöen och Turisthytte. Varje påse innehåller två energikakor och en gel. Var och en av påsarna till de två första depåerna innehåller även två dricksflaskor med energidryck. I påsen till Lemonsjöen lägger jag även i ett par långfingerhandskar för det fall att de som jag kommer ha på mig är genomblöta.

När alla förberedelser är klara tar jag kontakt med Ari livonen och Magnus Hektor. De befinner sig vid nummerlappsutlämningen, vilket passar utmärkt. Jag tar mig dit och vi stämmer av läget. När jag skall lägga ut mina påsar för utkörning till de olika depåerna, så kommer det förbi några andra svenskar och vi börjar diskutera loppet. Det är tre förstagångsåkare som är märkbart spända inför loppet och jag får en känsla att vi skrämmer upp dem ytterligare, vilket inte riktigt är meningen.

Vi är ett par stycken som ser en vinst i att hålla ihop och vi snackar lite om en gemensam taktik. Det enda vi kan påverka i någon egentlig mening är hur vi skall bete oss i depåerna. De flesta av oss kommer bara att stanna i Fagernes, Lemonsjön och Turisthytte, men några överväger att även hoppa över Fagernes. Om vi är tillräckligt många så kan vi ta korta, effektiva stopp i alla tre depåer och sedan köra ifatt dem som inte stannat. För några av oss är detta den givna taktiken, medan andra är mer tveksamma. Som vanligt får det bli som det blir.

Vi gör de sista förberedelserna, byter om och åker iväg för att se Rekordpuljen dra iväg klockan 21:00. Speakern säger att det bara är sex deltagare anmälda till den, så de kommer att starta tillsammans med oss övriga klockan 21:15. Vi gör en snabb analys av denna förändring och är tämligen överens om att den förmodligen inte är av godo. Risken för att farten i början blir alldeles för hög och för ryckig är uppenbar. Det finns dock inget vi kan göra, så vi radar upp oss i startfällan och väntar in startsignalen.

FILEFJELL

Start

Starten går och som vanligt i det här läget är farten hög, men inte på något sätt övermänsklig. Magnus Hektor, Lasse Keskitalo, Sven-Erik Vik, Andreas Wahlstedt och jag försöker hålla oss långt framme, bland de 20 – 30 främsta i klungan. Klas-Uno "Bubben" Oscarsson åker som en jojo i klungan och emellanåt ligger han längst fram och drar. Klättringen över Filefjell börjar och farten är tämligen jämn, hög och behaglig.

Efter en tid märker jag några skillnader från de tidigare år som jag kört loppet. För det första så är det betydligt fler incidenter bland cyklisterna. Det är flera cyklister som nästan kör ihop, vinglar och på det hela är det mer oroligt i klungan mot vad jag sett tidigare. För det andra så är det många cyklister som accelererar och bromsar om vart annat. Inte för att jag egentligen bryr mig om en sådan körstil, men den måste vara oerhört oekonomisk. På det hela så verkar det som att många av deltagarna är åkstarka, men rätt så rutinerade som cyklister. För det tredje så håller masterbilen ett lite för stort avstånd till klunga, samt kör utan några varningsblinkers påslagna. Detta får till effekt att flera mötande bilister slår på helljusen efter de kört förbi den och på så sätt lyckas blanda klungan på ett mycket effektivt sätt.

Jag växlar några ord med Magnus, Sven-Erik, Lasse och Andreas så snart tillfälle ges. Jag undrar var Ari och Johan Mölleborn är, men ingen har sett till dem sedan starten. När vi närmar oss toppen på Filefjell erkänner Magnus glatt att han varit inblandad i två incidenter, men på det stora hela så går färden ändå utan några större problem.

Jag har två tider från loppet 2003 i huvudet. Den ena är att vi passerade första toppen efter 2:10 och den andra att vi passerade 30 mil efter 9:50. Idag körde vi en minut långsammare uppför Filefjell.

Mot Öye

Jag passerar toppen som fjärde man och det är så pass varmt att jag inte tar på mig någon vindväst. Jag vet med mig att jag inte kan matcha de flesta norrmännen i utförsåkning, så jag vill ha några placeringar att falla tillbaka på. Magnus är bland de absolut första och jag försöker att inte släppa lucka till honom och dem som ligger framför mig. Det går i några kurvor, men sedan börjar jag pilla på bromsen i en sväng och därefter kommer jag inte tillbaks. Mitt kompaktvevparti ger mig en tyngsta utväxling på 50 – 12, men då skrapar kedjan så mycket att det i praktiken är 50 – 13 som jag kan använda mig av. Den är på tok för lätt för att jag skall kunna köra ikapp.

Jag blir passerad av fler och fler cyklister och efter en stund kommer Sven-Erik. Jag försöker fokusera på hans bakljus i mörkret. Det är en fantastisk syn, denna orm av mörka silhuetter och röda baklyktor som i en svindlande fart ringlar sig utför berget. Jag lyckas behålla avståndet till Sven-Erik en god stund, men sedan tappar jag bort vilket bakljus som är hans.

Strax före Öye kommer några tvära kurvor. För första gången under utförskörningen kör jag om några cyklister, men när jag kommer ut ur den sista kurvan har det ändå öppnats upp en lucka framför mig. Jag pinnar på för allt vad jag är värd, kommer ikapp siste man och kan pusta ut. Då helt plötsligt kör Sven-Erik ifatt bakifrån och säger att jag kan ta det lite lugnt. När jag hävdar att jag höll på att bli avhängd, så skrattar han bara och säger att vi har minst halva klungan bakom oss.

Mot Fagernes

Färden fortsätter lätt utför mot Fagernes. Det är en behaglig resa. När vi närmar oss går vi fram i klungan för att komma in i depån så tidigt som möjligt och undvika köer. Jag förväntar mig att depån ligger på vänster hand snart efter rondellen, men sedan 2003 har de tydligen flyttat den och nu ligger den längre bort på höger sida.

Jag tar en första klockning när jag lämnar stora vägen och kör in i depån. Där råder redan kaos. Jag hittar direkt min påse och byter tomma flaskor mot fulla, samt fyller på med energikakor och gel. Jag ser Magnus och försöker få kontakt, men han är på en annan planet. Jag rullar till vägkanten och lättar på trycket. Jag ser att Sven-Erik är klar och att Andreas är på gång. Vid det är laget har Magnus redan gett sig av. Så fort Andreas är klar tar jag andra klockningen av pausen och vi tre fortsätter uppför Valdresflya. Det visar sig senare att pausen tog mindre än tre minuter.

VALDRESFLYA

Mot Beitostölen

Vi ser en grupp framför oss och vi ser till att köra ifatt den. Vi har ingen som helst koll på hur många som är framför oss, men vi kommer fram till att av dem som gick in i depån, så kan det inte vara så värst många grupper. Hur många som hoppade över depån har vi ingen aning om. Sven-Erik, Andreas och jag kör nära varandra och med jämna mellanrum stämmer vi av hur det är med oss. Sven-Erik håller på att prova ut sitt lyse för Paris – Brest – Paris, så hans ljuskägla är lätt att identifiera på asfalten då den är betydligt kraftigare än våra andra.

Vi kör på bra och gruppen växer. Efter ungefär en mil skall vi köra ifatt en lite grupp cyklister när jag känner att det börjar gå för fort för mig. Jag säger att jag inte vill öka mer, så vi drar ner lite på farten. Efter några minuter har jag återhämtat mig och känner mig betydligt starkare än innan. Samtidigt har gruppen framför oss slagit av på tempot, så jag bestämmer mig för att gå ikapp. I högra ögonvrån ser jag Sven-Eriks ljuskägla på asfalten. Rätt så snabbt är jag ikapp gruppen och lägger mig bakom de sista två cyklisterna för att pusta ut en stund.

Efter bara någon minut ser jag hur deras styren krokar in i varandra och båda rasar i backen. Som i ultra rapid ser jag hur ett bakhjul kommer upp ur underjorden och upp mot mitt ansikte.

Min nästa minnesbild är att jag ligger på asfalten och håller armarna över mitt huvud som skydd mot nästa cyklist som kommer att köra över mig. Men ingen kommer. Jag ser mig om och ser hur cyklisten framför plockar ihop sina vattenflaskor och trycker ner dem i flaskställan. Långsamt inser jag att jag bör göra samma sak. När de är på plats kontrollerar jag att lampor, pulsmätare och cykeldator fortfarande sitter kvar och sedan reser jag mig upp och tar upp cykeln. Inget brutet, inga smärtor, men det är något fel med cykeln. Bakhjulet kanar på asfalten för det är helt fastlåst. Jag trevar efter bakbromsen i mörkret och känner att den har fått sig en smäll och låst hjulet. Med ett lätt ryck är bakhjulet funktionsdugligt igen. Jag känner på framhjulet och märker till min fasa att det är helt platt. Jag svär högt och ljudligt. All möjlighet att hänga på den här gruppen är bortblåst. Nästan direkt inser jag att om jag byter slang tillräckligt fort, så kan jag slå följe med andra snabba cyklister som med all säkerhet kommer att dyka upp.

Jag pumpar däck med min nya diminutiva mini-pump och först undrar jag om någon luft kommer i däck över huvud taget. Så visar sig faktiskt vara fallet och efter en stund har jag så pass mycket luft i däck att jag kan gå runt det för att säkerställa att slangen inte fastnat någonstans. Sedan återgår jag till pumpandet och lyckas få upp ett riktigt hyggligt tryck. När jag kontrollerar däck igen ser jag till min förskräckelse en flera centimeter lång reva på ena sidan av däck där slangen sticker ut. Däck är slut och det är fullständigt otänkbart att köra utför på det. Jag hoppar upp på cykeln och fortsätter upp mot Beitostölen.

Och vad gör jag nu?

Jag överväger mina alternativ. Om slangen går sönder på nytt så har jag förvisso lagningslappar, men i så fall är det ändå bara en tidsfråga tills den går sönder igen. Jag får ta det problemen när de kommer. Om jag inte kan få tag på ett nytt däck i Beitostölen, så ser jag inget annat alternativ än att bryta. Det får bli som det blir. Jag tuggar vidare uppför.

Två norrmän kommer ikapp mig och jag lägger mig på deras rulle. Jag vill inte ligga före dem ifall däckat smäller. Efter en liten stund kommer vi till en kort utförlöpa som enligt vägskylden är 8 %. Jag bromsar mig nerför backen med hjälp av bakbromsen och tappar givetvis kontakten med norrmännen. Jag gnetar på och kommer ikapp dem igen och nu lägger jag mig i täten. Vi kör några kilometer och sedan smäller däck igen. Jag säger till norrmännen att det är min andra punktering och ber dem att säga åt arrangörerna att skicka en bil från Beitostölen. Det skall de göra, de vinkar och sedan är de borta.

Jag kliver av cykeln, går över till vänster körbana och börjar promenera. En sekvens från filmen Madagaskar gör sig påmind. Det är pingvinerna som efter många vedermödor tagit sig till Antarktis, kurar ihop sig mot varandra i snålblåsten och efter en stunds funderande lakoniskt säger "Ja, det här suger". Efter några hundra meter inser jag att jag inte kan hålla på så här. Däcket är ju ändå redan trasigt, framhjulet kommer att hålla, så jag sätter mig på cykeln och börjar rulla uppåt på mitt tomma framdäck. Det går inte fort, men det går snabbare än att gå.

Jag ser en arrangörsbil som kör om mig. Jag vinkar frenetiskt, men de ser mig inte i backspeglarna. Jag måste ha missat den när den kom körande uppifrån. Nu är det bara att gnetta vidare.

Några deltagare från Finland kör förbi mig och undrar om jag vill ha hjälp. De har med sig en bil med släp som innehåller det mesta som man kan behöva. Jag avböjer dock. Sedan funderar jag på varför jag egentligen avstod från hjälpen och kommer fram till att jag inte såg framför mig hur jag skulle återgälda densamma. Var det tack vare Luther? Knappast troligt. Tack vare Calvin? Betydligt mer sannolikt. Luther har fått klä skott får många av Calvins missförstånd. Eller är det ren och skär dumhet? Definitivt lägst odds!

Pulsmätarens givare har fått sig en smäll och har inte registrerat distansen sedan kraschen, så jag har inte riktigt koll på var jag är. Någon halvmil före Beitostölen kommer en grupp med cyklister från Rye och där ser jag att Bubben är med. Jag ser nu ljusen från Beitostölen, men det går bedrövt långsamt att ta sig dit. Jag letar efter depån på höger sida av vägen och håller nästan på att köra förbi den, då den nu ligger till vänster. Har den flyttats sedan sist eller minns jag bara galet?

Beitostölen

Jag rullar in i depån och frågar direkt om de säljer däck. Nej, det gör de inte, bara slangar. Då måste jag tyvärr bryta. Mannen tar fram en pärm, bläddrar fram en sida som innehåller en mängd telefonnummer och ringer ett samtal till någon som jag inte riktigt vet vem det är. Han undrar om det var jag som frågade efter bilen och jag bekräftar detta. Jag berättar att jag måste ha missat den på nervägen och att de måste ha missat mig när jag vinkade då de körde om mig. Han nickar förstående.

Jag går bort till matbordet och plockar på mig några ost- och skinksmörgåsar. Därefter sätter jag mig på en stol och betraktar de övriga i depån. Det finns ett tiotal cyklister, i princip lika många funktionärer och det är nästan helt tyst. I ena hörnet sitter en man insvept i en hästfilt och ser ut att frysa alldeles förskräckligt. De flesta rör sig långsamt och verkar inte alls göra sig någon brådska. Jag sitter och tittar ut mot vägen och äter mina smörgåsar. Samtidigt försöker jag känna efter hur det känns att bryta.

Bara att bryta två gånger på fyra starter gör det här loppet alldeles unikt för mig. Samtidigt känner jag inte den minsta besvikelse eller bitterhet för att bryta den här gången. Jag har hängt med i tätgruppen och känt mig fräsch, så jag skäms inte för min insats. Jag får helt enkelt se det som ett distanspass där jag fått chansen att träffa kamrater som jag annars inte fått se på ett slag. Jag börjar fundera på när jag kan tänkas komma till Sogndal och vidare till Lärdal. Jag kanske kan påbörja hemfärden till Stockholm lite tidigare än planerat.

När jag suttit på min stol en stund, så kommer det in en servicebil i depån. Mannen som jag tidigare pratade med diskuterar med föraren och kommer sedan fram till mig och säger att det nu finns reservdäck. Jag tackar men avböjer erbjudandet och frågar om bilen skall vidare mot Sogndal.

Det är två killar i servicebilen och med stort engagemang försöker den ene övertala mig att sätta på ett nytt framdäck. Till slut går jag med på det och han börjar ta av det trasiga däcket med sina bara händer. Han kommer ingen vart, så jag erbjuder min däckavdragare. Det märks att han inte är någon mekaniker, men kompenserar detta med en god portion entusiasm. Han tar fram en reservlang och släpar den i marken innan han lägger den runt fälgen. Jag förstår inte riktigt hur han hade tänkt bära sig åt, men jag står några steg bort och tittar på. När slangen ligger runt fälgen så sträcker han sig efter ett tubdäck och nu förstår jag verkligen ingenting. Jag säger att det är ett tubdäck, med han verkar inte inse innebörden av detta. Hans kollega, som håller på med något annat, vänder sig om och säger kort att det där inte kommer att fungera och vänder sig sedan bort igen. Killen med tubdäcket säger lite förtvivlat att det är de enda däck som de har och jag pustar ut. Inga problem, jag har ju brutit, så kan ni köra mig till Sogndal istället? Inga problem, du kan få låna ett hjul av oss. Vi behåller ditt framhjul, du sätter på ett av våra och så byter vi tillbaks när du kommit i mål. Han pekar på hjulet som är ett Mavic Ksyrium med ett rött däck.

Jag förstår att jag inte kommer att vinna den här argumentationen och förbereder mig på att göra en mental kovändning. Jag tar hjulet och en reservslang. Icke-mekanikern tittar storögt på när jag justerar mina bromsklossar så att de tar rent mot fälgsidorna och undviker däcken. Sedan ger jag mig iväg vidare uppför Valdresflya. Det nya framhjulet har naturligtvis ingen magnet, så jag sätter pulsmätaren på att visa höjden över havet och färdatorn på att visa klockan. På så sätt kan jag hålla hyfsad koll på var jag befinner mig.

Mot Lemonsjöen

Det börjar ljusna ordentligt nu och jag är helt ensam på väg uppför. Jag ser några enstaka baklyktor längre upp och kör ikapp dessa relativt snart. Det verkar mestadels vara cyklister som startat i Turistpuljen klockan 18 som jag kommer ikapp. Inför den lilla nerförsbacken drar jag på mig vindvästen för första gången. Den sista biten upp över krönet är precis så seg som jag minns den och för första gången känner jag lite lätt duggregn i ansiktet. Belöningen kommer efteråt i en härlig utförslopa. Det är en vid vänstersväng följt av en vid högersväng och det finns inte något annat fordon på vägen så långt ögat kan nå. Jag kryper ihop och ser noga till att inte komma åt något av bromshandtagen. Jag kan inte se vilken hastighet jag håller, något som skulle ha varit lite roligt i det här läget.

Den efterföljande sträckan är mer kuperad än jag minns den. Och tråkigare. Jag uppskattar min fart och var jag är och beräknar min ankomsttid till Lemonsjöen. Jag inser att jag har en stund kvar att trampa. Från krönet på Valdresflya till Lemonsjöen ser jag uppskattningsvis tre cyklister. Vid Randsverk ser jag som vanligt några får, men nu kommer jag så sent att de har lämnat vägen och springer vid sidan av den istället. Det sitter en handfull cyklister i depån när jag kom fram. Jag vill kolla hur lång tid det tar att göra ett depåstopp utan att stressa och det visar sig ta sex minuter. Därefter är jag på väg igen.

Min minnesbild är att utförslopan börjar direkt efter depån, men det visar sig att det är lite klättring som skall klaras av först. Därefter bör det av utför mot Vågåvatnet. En fantastisk utförskörning som avslutas med en 150-graders vänstersväng ut på en huvudled. Det går snabbt nerför, men sedan tar jag det försiktigt i kurvan. Där står några funktionärer uti fall att det skulle hända något.

Nu är jag nere vid vattnet och börjar färden mot Lom. Det går segt, men det är bara knappt tre mil, så det är bara att tugga på. Vädret är vackert, vilket underlättar trampandet och ganska exakt elva timmar efter start är jag i Lom. Planenligt kör jag förbi depån och tar direkt sikte på Sognefjell.

SOGNEFJELL

Loppet börjar

Efter en första stigning börjar jag se om jag känner igen 30-milapassagen och just då blir jag omkörd av en klunga på ett dussin cyklister, flera från Rye. Jag hänger på dem och till en början ligger jag efter klungan. Efter några växlingar går jag in i kedjan. Färden går i ett behagligt tempo och det skulle utan problem kunna gå lite fortare, samtidigt som det går snabbare än om jag hade kört själv. En av Rye-åkarna säger att de skall hålla ihop in i mål och jag tar mig en funderar på hur jag ställer mig till det. Jag bestämmer mig för att inte kommentera detta utan se hur saker och ting utvecklas.

När det börjar bli brantare så är det några cyklister som håller uppe tempot medan andra inte orkar, så klungan splittras upp. Jag kör bland de fyra, fem främsta och tar det ganska lugnt. Två i gruppen drar ifrån ytterligare, men jag ser ingen mening med att gå på rött för att följa efter dem. På krönet efter 32 mil stannar de för att vänta på de övriga och vi är en liten grupp på tre eller fyra cyklister som kör förbi dem i utförslopan. Efter den korta utförslopan planar vägen ut och efter en stund börjar det gå uppför igen. Vi är bara två kvar och min kompanjon verkar inte förstå att backen börjat igen. Då jag försiktigt upplyser honom om detta svarar han leende att det är man själv som bestämmer när backen börjar. Jag förklarar att min backe börjar nu.

Det är kul när man hittar någon som man är jämnstark med uppför och när man därtill ligger på samma våglängd, så adderas ytterligare en dimension till cyklingen. Norrmannen heter Einar Skontorp och vi pratar näst intill oavbrutet medan vi kör sida vid sida uppför Sognefjell. Det är nästan så jag glömmer bort backen, men bara nästan. När vi kommer upp till början på de sista serpentinererna, så kör vi ifatt en rullskidåkare. Han och Einar växlar några ord och sedan drar Einar ifrån oss båda.

Turisthytte

Tillsammans rullar vi in mot Turisthytte och vi tar det lugnt. Mottagandet är som alltid helt underbart. En man tar och ställer undan cykeln, en annan tar vattenflaskorna och frågar vad jag vill ha i dem och en tjej undrar om jag både vill ha sylt och grädde på mina våfflor. Jag går runt hörnet för att lätta på trycket och där ser jag hur en skara längdskidåkare far fram över glaciären. Himlen är klarblå utan ett moln och snön är gnistrande vit. Motivet är som taget från ett vykort eller en reklambroschyr för området.

Jag har tidigare sagt till Einar att utförsåkning på serpentinvägar inte är min bästa gren och att det är helt okey om han vill dra vidare. Han tycker dock att vi skall köra utför tillsammans då vi kommer att ha nytta av varandra nere på plattan. Det passar mig utmärkt.

Vi är fyra cyklister som sätter av från Turisthytte och vi tar det lugnt över det kuperade partiet på Sognefjellets topp. Precis när nedfarten skall börja får jag åter igen en sådan där härlig vykortsbild av toppen; klarblå himmel, gnistrande vit snö och en fantastisk utsikt ner mot dalen.

En av de andra cyklisterna är helt fenomenal utförsåkare och han bara rinner ifrån oss övriga nerför berget. Den andre är duktig utför, om än inte i samma klass, och även han drar ifrån. Jag tar det lugnt i det knixiga partiet högst upp och Einar tar kön. Efter de första serpentinerna släpper jag på i utförsloporna. I de två riktigt tvära kurvorna står funktionärer men i övrigt är det långt mellan kurvorna och det flyter på rätt så bra. Mot botten av backen kör vi om en bil och det är alltid lika roligt.

Mot Sogndal

Där backen planar ut står en grupp cyklister och svalkar sig, däribland utförsfantomen. Einar och jag fortsätter trampa och några av dem kör ifatt och hänger på. Vi är tidvis fyra eller fem och vi trycker på rätt så bra på flacken. Jag har ingen hastighetsmätare, men jag försöker hålla samma tempo när jag drar så gott jag kan. Einar drar långa pass, upp emot fyra minuter. Jag försöker dra mellan två och tre. De övriga ligger runt två.

Efter tre korta tunnlar är det så dags för det avslutande berget. Efter de tre passen är detta ingen stor affär, men 300 höjdmeter är ändå 300 höjdmeter och vi skall ta oss över dessa. Solen steker och jag känner hur undersidan av mina tår bränner. Det var ett för mig okänt fenomen ända tills jag skaffade skor med kolfibersula. Inget gott som inte har något ont med sig, eller hur man nu säger.

Vi har nu kört på fyra man ett bra tag och utförsfantomen börjar krokna i mitten av backen. Någon frågar om vi skall vänta eller köra på. Jag säger att jag inte har bråttom och det verkar inte heller den tredje ha. Jag kollar på klockan och vi har en timme och tjugo minuter på oss att komma in under 17 timmar. Det är lugnt, så vi drar ner på tempot och återsamlas. Det känns väldigt bra att gruppen betyder mer än att spara några enstaka minuter på slutet.

Precis på krönet kör vi ifatt Bubben och de sista kilometrarna in till Sogndal kör vi på fem man, nu när Bubben är med oss. Vi kommer in på 16:28 och jag är nöjd med tiden, med tanke på att jag några timmar tidigare brutit loppet. Vi tackar och gratulerar varandra.

EPILOG

Sogndal

Jag har knappt hunnit få min tid registrerad förrän Andreas kommer fram till målfållan och han ser sammanbiten ut. I korta ordalag redogör han för att Sven-Erik råkat ut för en olycka i utförslopan mot Vågåvatnet och nu är på lasarettet i Lillehammer med hjärnskakning och brutet nyckelben. När olyckan hände så bröt Andreas loppet och följde med Sven-Erik i ambulansen. Helt plötsligt spelar det inte längre någon roll att det är vackert väder.

Samtidigt är Magnus och Franck Kiereck väldigt glada då de båda satt personliga rekord på utomordentliga tider, men jag har tyvärr svårt att glädjas med dem. Jag tänker på all orolig körning som var i klungan och vilka konsekvenser den fått, framför allt för Sven-Erik som skall köra Paris – Brest – Paris om en och en halv månad.

Jag duschar, byter om och äter lite grillmat. Efter en stund kommer Ari och Johan i mål. Efter cirka sju kilometer av loppet råkade de ut för ungefär samma typ av olycka som jag, med det tillägget att de blev överkörda av efterföljande cyklister. Efter vurpan tog de det lugnt och stannade i alla depåer. De visar sina asfalteksam och det ser inget vidare ut.

Jag lämnar tillbaks mitt lånade framhjul och reservslang och återfår mitt originalhjul. En storartad service. Sedan sätter vi oss på bussen tillbaks till Lærdal. På kvällen har Örebrocyklisterna bokat bord på den lokala restaurangen. Vi äter pizza som vi sköljer ner med öl och rödvin.

Snacket går om vad som kommer att hända med Sven-Erik. Sjukhuset och försäkringsbolaget verkar vara två huvudparter i dramat och efter lite dividerande bestämmer jag mig för att köra förbi Lillehammer på vägen hem och plocka upp honom. När det är bestämt, pizzan är uppäten och vinet är slut, så går vi och knyter oss. Jag har inget som helst minne av att jag la huvudet på kudden, men när jag vaknar så ligger jag i precis samma position som när jag la mig.

Mot Lillehammer

Vi packar ihop och medan Örebrocyklisterna fixar det sista, så drar jag iväg till Lillehammer. På vägen mellan Öye och Fagernes slår det mig hur vackert detta avsnitt är. Allt eftersom försämras vädret och efter en stund börjar det regna. På radion kommer rapporter från Tour de France och intervjuer med Thor Hushovd. Prologen gick på lördagen och nu väntar den första etappen mellan London och Kent. Det känns helt överkligt, då något sådan i mina ögon vore helt otänkbart i svensk media. Jag måste dock släppa Tour de France en stund för att väja för en skock får som lugnt ligger och idisslar på vägen. Bilen verkar inte bekomma dem det minsta. En stund senare är jag ute på motorvägen och efter ytterligare en mil är jag framme vid sjukhuset i Lillehammer.

Sven-Erik ser pigg ut, men det syns vilket lyft det är när han fått på sig sina egna kläder. Han är helt klar för avfärd, så vi frågar bara systrarna om förhållningsregler om något skulle hända under hemfärden och sedan ger vi oss iväg.

Hemåt

Vi har mycket att prata om och helt plötsligt är vi framme vid svenska gränsen. På andra sidan gränsen tankar vi och får i oss lite mat. Sedan är vi plötsligt framme i Örebro. Vi fikar hemma hos Sven-Erik och Annelie och när jag är på väg därifrån kommer Franck men Sven-Eriks cykel. Vi pratas vid en kort stund, men sedan måste jag vidare.

Den sista biten in mot Stockholm får jag av misstag in P4 på radion och hör till min förvåning Yours Is No Disgrace med Yes. Jag tror jag hallucinerar, men det gör jag inte. Sedan spelas Aqualung med Jethro Tull. Jag tror inte att det är sant, men det är det. Det är en skön avslutning på en skön helg. Trots en del strul under loppet, så känns det bra. Sven-Erik är hemma och det ser ut som att hans start i Paris – Brest – Paris inte är i fara. Och för egen del så känns 16:28 som en helt okey tid med tanke på att jag tidigare hade brutit loppet.